

Utdrag fra [22. juli-kommisjonens rapport \(NOU2012: 14\)](#)

Selv om man utad var påpasselig med ikke å spekulere over hva som hadde hendt, var det en utbredt antakelse, både i regjeringsapparatet og innenfor etater med ansvar for terrorberedskaper i Norge, at det mest sannsynlig dreide seg om et terrorangrep. De fleste var nok også tilbøyelige til å tro at angrepet var utført av en ytterliggående islamistisk gruppe, og at motivet hadde sammenheng med Norges rolle i de pågående konfliktene i Midtøsten, Afghanistan eller Libya. Både i PST, Etterretningstjenesten og Forsvarets ledelse ble denne forståelsen lagt til grunn, selv om man var åpne for andre muligheter. Også blant de embetsmenn og politikere som etter hvert deltok i den nasjonale krisehåndteringen, var det mange som antok at hendelsen hadde tilknytning til et norsk eller internasjonalt islamistisk terrornettverk.

Også i befolkningen generelt var det mange som intuitivt tenkte i slike baner. Samtidig som politiet oppfordret byens innbyggere til å holde seg borte fra sentrum og benytte mobilen minst mulig, fant det ifølge Antirasistisk Senter sted et oppsving av hatefulle ytringer mot muslimer og innvandrere på nett. Mange muslimske og fargede innvandrere og norske muslimer opplevde stemningen i Oslos gater og på offentlige transportmidler i og rundt hovedstaden som mistroisk, fiendtlig eller endog truende. Noen ble utsatt for verbal trakassering, og det skal ha forekommet enkelte begrensede voldsepisoder.⁹

---

⁸ Stoltenberg til NRK, cirka kl. 17.30, fredag 22. juli 2011.

⁹ Ingen av de rapporterte voldsepisodene ble politianmeldt. Anne Gerd Grimsby Haarr og Kari Helene Partapuoli, «Om trakassering av muslimer og innvandrere etter eksplosjonen i Regjeringskvartalet 22/7», notat, 1. mars 2012, utarbeidet av Antirasistisk Senter, Oslo, for 22. juli-kommisjonen.